

רע"פ 2798/18 - אדריאן שורץ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2798/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אדריאן שורץ

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב בעפ"א 65669-01-18 מיום 22.2.2018 שניתן על ידי כב' השופט א' הימן

המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (השופט א' הימן) בעפ"א 65669-01-18 מיום 22.2.2018, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופט העמית מ' בן-חיים) בתיק 7337777, מיום 19.12.2017.

2. ביום 2.6.2016 נמסר למבקש דו"ח חניה שבצדו קנס בסך 1000 ש"ח. על פי המתואר בדו"ח, בשעה 8:30 החנה המבקש את רכבו בחניה המיועדת לרכב של נכה משותק רגליים ברחוב אנטוקולסקי שבתל אביב.

3. המבקש כפר בעובדות האמורות בדו"ח החניה וביקש להישפט, ועניינו נשמע בפני בית המשפט לעניינים

מקומיים בתל אביב-יפו. ביום 19.12.2017 הורשע המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה לפי סעיף 6(ד)(16) לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 (להלן: חוק העזר).

במהלך הדיון בפני בית המשפט לעניינים מקומיים טען המבקש כי תמרור שאושר כחניה לנכה ספציפי אמור להיות מורכב מתמרור מספר 437 (המייצג חניית נכה) ומתמרור מספר 439 (המציין את מספר הרכב שלטובתו הוקצתה החניה). לטענת המבקש, לתמרור שמאחוריו החנה את רכבו לא צורף תמרור מספר 439, ומשכך, כלשונו, "התמרור אינו חוקי אז הוא לא קיים". בית המשפט דחה את הטענה, בקובעו כי היעדרו של תמרור 439 אינו מפקיע את תוקפו של תמרור 437, המורה באופן כללי על קיומה של חניית נכה.

ביחס לטענתו השנייה של המבקש, שלפיה העובדה שהחניה לא סומנה בצבע על פני הכביש, בנוסף לתמרור, מהווה "הטעיה", קבע בית המשפט כי אין חובת סימון של מקום חניה לנכה על פני הכביש, כך שדי בהצבת תמרור 437 לשם כינון "חניית נכה" במובנה הרלוונטי לסעיף 6(ד)(16) לחוק העזר.

4. עוד באותו היום גזר בית המשפט לעניינים מקומיים את דינו של המבקש. בשל מצבו הכלכלי של המבקש ולנוכח טענותיו האמורות – על אף שלא היה בהן כדי למנוע את הרשעתו בדיון – מצא בית משפט השלום להפחית את הקנס שהושת על המבקש בחצי, ולהעמידו על 500 ₪ בלבד.

5. המבקש ערער על ההרשעה לבית משפט קמא, ובמסגרת ערעורו חזר על הטענות שהעלה בפני בית המשפט לעניינים מקומיים.

6. ביום 22.2.2018 דחה בית משפט קמא את הערעור, בקובעו כי גם אם נפל פגם בהצבת התמרור המורה על חנייה לרכב של נכה, אין בו כדי להביא לבטלותו של התמרור. כמו כן קבע בית משפט קמא כי להיעדרו של סימון על פני הכביש אין השפעה מעשית על הרשעתו של המבקש.

בנוסף לדחיית הערעור, השית בית משפט קמא על המבקש תשלום הוצאות משפט בסך 1,500 ש"ח. זאת לנוכח התרשמותו כי ערעורו של המבקש חסר בסיס והוביל לבזבוז משאבים שיפוטניים יקרים, ובשים לב לעובדה שהסמכות להשית הוצאות משפט הובהרה לצדדים במהלך הדיון.

7. המבקש הגיש לבית משפט זה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא, היא הבקשה שלפניי.

8. בבקשתו חוזר המבקש על הטענות שהעלה במסגרת ערעורו בפני בית משפט קמא. עוד טוען המבקש כי החלטתו של בית משפט קמא להשית עליו הוצאות משפט אינה מוצדקת, ופוגעת בזכות גישתו לערכאות.

דיון והכרעה

9. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלא אם הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית, או שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה (רע"פ 2341/18 פלוני נ' מדינת ישראל (27.3.2018)).

10. המקרה שלפנינו אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים. טענותיו של המבקש ממוקדות ביישום הדין על עניינו הפרטני ואינן מעלות שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית, וממילא הועלו ונדונו בפני בית משפט השלום ובית משפט קמא ונדחו.

לא מצאתי כי בנסיבות ענייננו קיימים שיקולי צדק ייחודיים או חשש ממשי מפני עיוות דינו של המבקש.

לאור האמור, ומשנראה בבירור כי הבקשה דנן מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, איני מוצא כל טעם לדון, פעם נוספת, בטענות שהועלו במסגרת הבקשה.

אשר לטענתו של המבקש ביחס להוצאות שהושתו עליו. אמנם מדובר בהליך פלילי, אשר במסגרתו הטלת הוצאות תיעשה במשורה, אולם יש להדגיש כי החלטתו של בית משפט קמא, התבססה על התרשמותו כי מדובר בערעור סרק שגזל זמן שיפוטי רב, ומשכך, לא נפל בה פגם המצדיק את קבלת הבקשה.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א באייר התשע"ח (26.4.2018).

ש ו פ ט